

Пейо Яворов
Дни в нощта

Един след други те пристигат бледни
 неизживените ми дни,
покрити с прах, от ужас онемели
под хладното си бреме; те пристигат
до моя праг и чезнат все отвън —
бремето си хвърлят
и чезнат, като призраци насън.

Един след други те пристигат бледни
 неизживените ми дни,
захвърлят скъпи мъртъвци пред мене
и чезнат: ето моята любов
с изпъстрена от рани гръд; а ето
и вярата ми с клюмнала глава;
тук ето и надеждата ми светла
с угаснал взор; — и толкова мечти,
запазили в смъртта си ненадейна
усмихнати лица! Из бъднини
те идват, хвърлят мъртъвци и чезнат
 неизживените ми дни...

И само тя, настръхнала над мене,
 студена, непрогледна нощ,
без смяна си остана. Кървав студ вей
от нейното крило и ад бездънен
в погледа и зее. Хищно зла,
само тя остава —
и светят нокти, живи острила.

И само тя, настръхнала над мене,
 студена, непрогледна нощ,
без смяна си остава: тя живота
на толкоз скъпи мъртъвци живея.

Но ето я победна: шепне нещо,
и шепота и в жилите кръвта
на лед превръща; ето я разкъсва
гърдите ми и кърваво сърце
в ръцете си разглежда; ето с нокът
чертай по него и в свирепа мощ
свирепо се кикоти! — Вечно тая
студена, непрогледна нощ...